

v lažnjivi obleki.

Izhaja v mesecu dvakrat, kedar ga je volja. — Veljá celo leto 2 gold. 40 kr., pol leta 1 gold. 20 kr.

Pomen taborov.

„Kedar so Slovenci pijani svobode in prevzetnosti, se jamejo siliti v taborih.“

Blizo tako bi razlagal pomen taborov gospod Pisker, mož obsenčen s konšt. dimom in poln liberalnega, svobodnega duha. Oziroma na to, da je omenjeni gospod luč, solnce celó ljubljansko-nemške, tedaj edine prave kulture, možak, kateri bo v kratkem iz šol izpulil vso slovensko ljuliko in nacijsko trnje, se mora odobriti njegova misel, timveč, ker se je rodila tudi v drugih glavah, ki niso nacijske butice ali slovenske čepinje.

„Brenčelj“ ne more si kaj, da v smislu svoje konstitucionalne stranke, dasiravno ga je doslej povsod osramotila, se poteza za nemškutarsko idejo; tedaj je njegova dolžnost, Vam dokazati, da je napadla ne le slovenske veljake, ampak tudi prosto ljudstvo nalezljiva steklina, ki vsakega na tabor sili.

Kako pa se je trosila ta strašna bolezen po deželi?

Doslej živelo je in spančkalo ljudstvo pod gorko nemškutarsko odejo. Nemškutarska prevdnost skrbela mu je za vse, varovala ga prevzetnosti vsled velikega bogastva s tem, da mu je puščala na mošni; ako ni zmozel „pauer“ plačati, so mu olajšali skrbi za kmetijstvo in mu prodali posestvo, da se ni dalje kvaril s praznim delom. Dalje pripravljene so bile za-nj jako zavarovane in trdne izbice, ječe imenovane, v katerih je grešnik bil popolnoma v zavetju in se mu ni bilo bati, da bi

ga kdo vkradel. Da si ni belil glave z dopisi in „urtlni“, bili so čekani v nemškem jeziku; vrh tega pa se je s tem namerjal poduk v nemščini, in ne brez vspeha; kajti besede: „tumes fich“, „farfluchter kerl“, „sinfundzwanzik“ itd., ktere je kmetiček vselej slišal, kedar je s kapico ali klobukom v roki prašal briča, kedaj mora priti k sodnji ali kje je gospod „rešpehtar“ ali „forsteler“, so se mu slednič dobro vtisnile v trdo bučo. To je bil boljši napredek v poduku nemščine, ko sedaj, kmet je imel priložnost, učiti se nemške omike. Kak „rešpeht“ si je pridobil vsegamogočni brič, ako je s krepkim in močnim škripajočim basom brenčal: „ferrrrrrfluuuuuchter pauer“ in s palico „fuhtal“ po „luftu“!

In sedaj bi bilo vse te mogočnosti konec, in sicer po sklepih, ktere delajo po nacijskih vešah oslepljeni kmetje! Nikakor ne! Brenčeljnu se vlije mrzel pot po bledih licah, ako prebira sklepe taborov in misli, da se bodo spoznili. Zedinjeni hočete biti vsi v eno slovensko kraljestvo! Nehvaležneži! Kam bo šel Dežman, Käsmacher in njegov pudelj? kam celo konšt. društvo, kam nemškutarski profesorji, ki so dosedaj pletli tako lepe in šibke trojkice za Vaše otroke in jih učili tisti jezik, kateri je edini zmožen, zveličati zabit kmečki rod? Kam bo pobegnila drhal uradnikov, ki tako ponosno Vam dopisuje nerazumljive razsodbe, ako zahtevate, da mora pisati in govoriti z Vami slovenski? Kakošna predrznost je, da zahtevate, da se učijo uradniki v starih letih slovenščine? Bodo mar, ka-

kor Vaša deca, tekali v šolo z abecednikom pod pazho in s kamnitno tablico v roki? Mislite li, da so uradniki zavoljo Vas na svetu, in ne Vi zavoljo njih? Oni so gospodje, Vi pa ste neumni kmetje, ali, kar je vse eno, butasti Slovenci, za Vas v Dežmanovem kraljestvu ni prostora.

Ne dajte se tedaj slepariti po napetih nacionalnih šemah, ktere so si prismodile možgane na plamenu slovenske ideje, in Vas sklicujejo na tabore. Kaj se napenjate? „Brencelj“ Vam pové iz gotovega vira, da so vsi Vaši sklepi brez vspeha, konstitucionalno društvo in Dežmanovo ministerstvo Vam ne bo potrdilo nobenega, tedaj je vse delo Vaše zastonj.

Taborska kuga je napadla celó nekatere razsvetljene možé konšt. društva. Z žalostnim srcem videl je „Brencelj“ na taboru v Sevnici, kamor se je podal kot ogleduh, med poslušalci svojega doslej zvestega prijatelja gospoda Friča v viteški obleki in nekaj drugih iskrenih vojakov liberalizma, kteri niso niti protestirali niti zabavljali; „kdor pa molčí, pritrđi“, je star pregovor, tedaj je bilo med številom taboritov „brez glav“ le kacih sedem konstitucionalnih, ktere pa že omahujejo in

bodo kmalu odpadle. „Brencelj“ se je neprenehoma oziral po omenjenih konšt. prijateljih in čakal, da bodo vstavili pogubljive, brezpačetne sklepe in krepko zavrnilo stekle govornike, a zijali so in verno poslušali neumno kvasenje in še na vprašanje: „kdor ni za ta sklep, naj vzdigne roko“ se niso ganili.

Da pa Vas varuje „Brencelj“ te nevarne kuge, skical bo tudi on tabor v smislu konstitucionalnega društva in sicer na znanem velikem prostoru v Blatni vasi. Razgovarjale se bodo sledeče točke:

1. Za omiko ljudstva se napravi v vsaki vasi podružnica konšt. društva in tiskarnica „Tagblatt-a“.

2. Da se ponižajo ali čisto odpravijo kmetom davki, je pripravljeno to društvo, prevzeti vsa njihova zemljišča in poslopja.

3. V šolah se ne učí niti v slovenskem niti v nemškem, ampak v kitajskem jeziku.

4. Da nehajo pritožbe zaradi enakopravnosti jezikov v uradnijah, ne bo se pisalo niti slovenski niti nemški, timveč s palico.

5. Da se Slovenci zedinijo z nemškutarji, dobí vsak ud konšt. društva primerno število Slovencev, da jih polagoma sné na zelju.

Feljton.

Brencelj v mameluški zbornici.

Po nesrečnem izidu volitve konšt. mestnega župana, pri kateri je prijatelj Regenmož bil poslan v vice, se je „Brencelj“ sramote skríl v najtemnejši kotiček, kajti fantiči in branjevke so kazali za njim rekoč: „Glejte prismodo, ki se je blamirala s konšt. liberalizmom!“ Vse je vrelo za njim in ker „prokleta muha“ nima še natore in značaja svojega prijatelja v vicah, kteri enake malenkosti vtakne v žep, si revica ne upa na ulice.

Premišljeva je svojo osodo sedi v temnem kotičku, kar vstopi konšt. strežaj gosp. Trpinček in ji pomolí povabilo k seji konšt. mestnega odbora. Brencelj se zdrami in fréi za hitronogatim strežajem. Vstopivši v zbornico vidi na stolih vseh trideset izvoljenih.

Bere se ravno sporočilo zadnje seje, v kateri je bilo sprejetih v mestno zvezo nekaj dosedaj neznanih oseb, pa dobrih osebnih prijateljev konstitucionalcev, kteri so že marsikomu dali kredit ali plačali polič pive in eno regljo. Sporočilo se odobri in beró se peticije. Najvažniša je Kasmacher-jevega pudeljna, kteri hoče biti sprejet v mestno zvezo, opiraje se na to, da razume nemški in da je pripravljen, vsakemu Slovincu hlače pomeriti. Za to bere se še več prošinj, na pr. žab iz Ljublanice, ktere se ponujajo, da bi se jim dovolilo dajati koncerte v filharmonični dvorani itd. Vse te peticije se izročijo posebnemu odseku v pretres.

Prva točka razgovora je: „Predlog denarnega odseka zaradi novih davkov“. Poročevalec gospod Pisker poprime besedo:

„Slavna konšt. gospóda! Znano Vam je, da ni skoro stvari na svetu, ki bi ne bila že z davki obložena. Težko je tedaj najti še kako reč, kteri bi

se naložili novi. In vendar mestna kasa že grozno zija, mora se skrbeti, da se zopet nasiti. Čujte tedaj in čudite se moji bistrournosti!“ (Vse se čudi. Govornik se okrepčá s požirkom „Fortschrittsgeist-a.“)

„Rekel sem, da vse, kar se vidi, sliši, čuti, vživa, s čimur se oblačimo, iz česar se učimo, je že doletela davkov póla; le nekaj je še prosto, namreč misli in besede. Še enkrat rečem, čudite se moji bistrournosti! (Se zgodi. Sakraischegg usta tako razteguje, da se mu do ušes razkoljejo. Kasmacher mu pritisne „dajšter“ nemške kulture.) Tedaj je moj predlog ta-le: Konšt. mameluški zbor naj sklene, da se naloži davek za vsako nepotrebno in prismodeno misel ali besedo, ktera pride iz konšt. ust!“

Vse skočí po teh besedah po koncu, strašen hrup vstane. Prvosednik vpraša, če kdo želi govoriti. Skoro vsi pomolijo prste kviško.

Prvosednik: Svetovalec Kmet ima besedo!

Svetovalec Kmet: Je li poročevalec znorel? Davka namen ne sme biti, da tisti, ki ga plačujejo, obožajo. Ako pa se sprejme predlog, ktere ga je stavil gosp. Pisker, bomo v kratkem vsi, kar nas je tukaj, videli viseti svojo zadnjo srajco pri branjevcu. Jez ne podpiram nikakor tako grozovitega predloga!“ (Glasovi: Prav dobro! Tudi mi ga ne podpiramo.)

Pri glasovanju pade predlog, posebno iz tega vzroka, ker bi ta davek najhujše vdaril mameluški zbor, nacionalci pa bi se nam v zobe smejali.

Druga točka: „Naj se zida poseben arhiv ali pa najme nekdanja sladkorna fabrika v ta namen, da se hranijo vse konšt. in Regenmoževe blamaže, renegaški diplomi itd.“ se sprejme brez razgovora, ravno tako tretja: „Naj se napravijo posebne marke za konšt. društvenike, ktere se imajo nositi v nosu.“

Ker ne vé nihče črhni se besedice več, jim podeli predsednik konšt. blagoslov, in zbor se čenčaje razide.

6. Da se po celi slovenski deželi zidajo peči, v katerih se kuha maslo Dežmanove kulture, da si ž njim belijo Kranjci žgance.

Možjé! Tak program je važen in koristen; želeti je, da se brž ko brž izpelje. Tedaj zdramite se in pridite na velikanski tabor, ktereга napravi v Blatni vasi

„Brenclj“.

Konstitucionalni evangelij.

V začetku je bila beseda in beseda je bila pri Dežmanu in Dežman je bil beseda. In beseda je postala „Tagblatt“ in „Tagblatt“ je bil Dežman in je med nacijonanci prebival, pa ga niso sprejeli, ker niso še vsi poznali liberalne svetlobe. Sprejeli pa so ga nemškutarji, kateri ne poznajo deže, in luč je svetila in predrla nacijonalno temoto in vstanovila konšt. društvo. Tedaj je bilo društvo in društvo je bilo Dežman in njegovi so mu kadili. In „Tagblatt“ je oznanoval liberalno vero in njegova luč je svetila po celi Nemškutariji. Svetila pa je tudi nacijonalnim, nacijonalni pa je niso zapopadli. In konstitucija je postala mestni zbor; zbor je imel 30 jogrov, kateri so zvesto poslušali besedo; ta pa je bila Dežman. Tisti, kateri na njega verujejo, postanejo liberalni otroci in udje konšt. društva, polnega slave, milosti in resnice.

Kako narédi, da pride telegram iz Ljubljane hitro v Ipavo.

Oddaj telegram ob 1 uri po pol noči, potem hiti na kolodvor, odpelji se v Postojno, tam vzemi zapečateni telegram na pošti, vsedi se na voz in dirjaj v Ipavo. Tam ga oddaj adresatu in ta ga bo imel vsaj tri ure prej v rokah, ko navadno. Ta pot je najhitrejša posebno o silnih poslih.

Kako se štejejo ljudje na taboru?

S tem vprašanjem si je imenitni profesor gosp. Pisker tako dolgo belil glavo, da je najdel pripomoček. Umni mož je namreč preračunal: ako se ne vé prav na tanko, je li na taboru 2000 ali 8000 ljudi, naj se počaka, da jih odide polovica. Če ta znese 1000, jih je bilo 2000, če je pa ostalih 4000, je bilo število taboritov 8000. — Čuditi se je zares sedanji človeški bistrivosti! — Govori se, da bo gospod profesor vsled tega dobil zlati križec „za zasluge“ o računstvu.

Novice.

— Konšt. društvo je imelo vnovič zanimivo sejo. Profesor Pisker je namreč predstavil društvu mehanično umetnost v podobi človeka, narejenega iz lesa in gline, kateri ne ume le govoriti, ampak tudi pisati, brati in misliti. Tedaj je toliko občudovana mašina, ktera govori s človeškemu enakim glasom, proti tej iznajdbi le otročja igrača. Poskušnje s to Piskerjevo človeško podobo so pokazale, da gospod profesor ume več ko lešnike tretji, on sliši celó travo rasti. — Dalje je prosila doktorica Katarina Korbič iz Tacnja, da se ji dovoli, zdraviti ude. Prošnja se je vrgla pod klop, kajti dr. Kasmacher se opira na svoj diplom kot doktor za norce, in ne trpi, da bi mu kdo vodo kalil. — Profesor Heurich izroči društvu krokerja, ktereга je sam mladiča vzel iz

gjezda, ker je hotel po lastni skušnji izvedeti, ali je resnica, da ta tič živi 200 let. Sedaj je, kakor trdi gospod profesor, že 120 let star. Čudnega tiča prevzame gosp. Trpin, da ga bo do smrti pital; potem bo sporočal društvu o svojem izvedenju. — Slednjič je društvo sklenilo, vdeležiti se tabora na Vižmarjih in sicer v rudečih pinjah in rumenih frakih.

— In vino veritas! „Vino govori resnico!“ si je mislil „Tagblatt“ in si ga naročil v tem hipu 100 barigel.

— Te dni se je neko Dežmanče po nesreči tako napilo slovenske ideje, da je zvečer šlo sicer čisto zdravo spat, pa je zjutraj mrtvo vstalo. Strašno! Varujte se tega strupa.

— Vižmarskemu taboru se bo vdeležil tudi narodnjak K. Regenmož, jahajoč na velikem krokodilju, kateri je v muzeji nabasan. Slava!

— Nedavno pride prost kmet, kateri je bral v „Brencljnu“ priporočila Dežmanovega masla, v kazino, kjer je glavna zaloga. Dospévši v prvo nadstropje, poprašuje po imenitnem zdravilu, ker revčeku je bila zbolela kravica. — Vrnivši se domú ga prašajo znanci, kaj je opravil. S kislim obrazom odgovori: „Masla mi sicer niso dali, ali pokazali so mi, da se po stopnicah doli veliko prej pride, ko gori.“

— Ribničan vidi v cerkvi podobo sv. Jurja, kateri meri s sulico na zmaja. „Kedaj bo neki svetnik prebodel zeleno pošastno krotišče?“ zašepetá prijatelju. „Le čakaj“, odgovori ta, „kedar se bo krotišče ganilo, ga bo hitro zabodel.“

— Pretečeni teden stopi v čitalnico pošten Gorenc, kajti slišal je, da se tu govori njegov jezik. Prijazno pozdravi nazoče in jih nagovori; a vsi ga gledajo, majaje glave in nihče ga ne razume, nihče mu ne odgovori. Žalosten odide in mrmra: „Menda je čitalnice namen ta, da se v nji slovenščina — pozabi.“

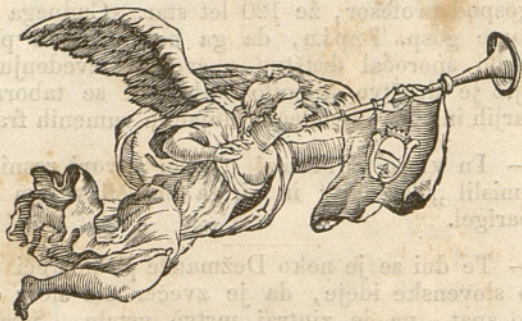
— Najbolj hitra pošta je brez dvoma Kranjska, kajti pismo tam oddano, je prišlo v Ljubljano še le čez tri dni. Kdor hoče tedaj, da njegovo pismo hitro dospe v kako mesto ali trg, mu svetujemo, da ga zapečati in potem sam nese v dotičen kraj. Skušnja uči, da potem dospě najprej na namenjeno mesto.

Volilci Trebniškega okraja!

Bliža se slavni dan, kateri Vam bo dal priložnost pokazati, da inteligencija in liberalizem tečeta po Vaših žilah, da niste veše, ktere se prismodé na slovenski sveči. Volili boste poslanca v deželni zbor. „Brenclj“ in njegov konšt. broj si mnogo prizadeva, da Vam izbere pristojnega, sposobnega brambovca iz liberalnega ali nemškutarskega šotora. Danes Vam ne mora še podati njegovega imena, vendar Vas opominja, da ga volite, kdorkoli bo, ako ima le liberalno zastavo in se Vam legitimira s konšt. vstopnico. — Živila nemškutarska inteligencija!

 Ker se je „Brenclj“ novo oblekel, prosi svoje čast. naročnike, da mu blagovolijo, poslati še zaostalo naročnino. **Vredništvo.**

Ipavski rojaki!

Po celem svetu se že taboruje, le mi še spimo. Slovenska kuga se vedno dalje razširja, v kratkem bo tudi zatrosila se v naš trg. Na noge tedaj, zberite se, kolikor vas je, ki ste še zdravi, in pridite na tabor, ktereга napravi spodej podpisani odbor. Najeli smo si iz nemškega rajha letečega angelja, da Vas bo zdramil iz spanja.

Razgovarjale se bodo te-le točke:

1. Vsi Slovenci morajo poginiti. V ta namen se naroči iz otokov vélikega morja četa ljudijedcev na odborove stroške.
2. Ker vsi Slovenci lajajo, je nevarnost, da jih prime steklina, tedaj se imajo pripeti na verige. (Govornik g. Zupanc.)
3. Naj se Ipavsko vino prodaja po tej ceni, katero ima Dežmanovo maslo.

K temu taboru vabi se tudi kapital in inteligencija ljubljanska po odboru:

Rosza Sandor, O, Juhovec,

in še nekaj konstitucionalnih Ipavskih vojakov.

V Ipavi 1. rožnika liberalne dôbe 2. leta.

Kandidat,

kteri se je oglasil, da hoče stopiti v društvo turnarjev, ker najdalje skače.

Uganjka.

Kdo je najbolj lačen?

Nemški dopisnik, ki so na Sevnškem taboru čez 4000 ljudi pozrli.

Uganjka v zadnjem „Brencelju“ se glasi: „Velikan“ (mož, ki je večji, ko vsi hribi za njim). Vganil jo je le „Brencelj“ in tedaj dobiva le on celo leto list brez plače.

NAZNANILA.

Poduk

v igri „frnikolo“

daje doktor Š. Opičar vsaki dan na dvo-rišču konšt. palače. Opiraje se na mnogo spričal, ktera kažejo, da je možicelj jako izurjen v tej igri, se priporoča častitemu občinstvu.

Spričalo.

Da me je g. dr. Š. Opičar, ko sem se predrznil, ž njim skušati se v igri frnikolo, osemkrat po vrsti „kozla“ naredil in mi pobral osem nik, tu resnično potrdim.

Dolgi Frice,

po domače: dr. F. Käsmacher.

Že v štirih tednih

je vadlanje Dežmanovih akcij, ktere so, čeravno po-prej nič vredne, po volitvah konšt. mestnega zbora in vsled slabega vspeha Sevnškega tabora poskočile na 220. Dobivajo se promese k temu srečkanju pri

E. Trpinu.

Posamezne listke po 10 krajc. ponuja po gostilnicah **S. U. Šterž,**

velikansk majorček.

Naznanilo.

Kje se dobiva dobra pijača in jed zastonj, pove

Pij Janez Klobasa

„pri debelem botru“.

Ne prezrite!!!

Ravnokar sem dobil iz Nemščine

20 sodčkov

„Eau de Gutheil“,

pivo — ktero bom točil po prav nizki ceni. Le sem, kdorkoli je bolan na jetrah, kajti to zdravilo je pripomoček vsaki nacijonalni bolezn.

B. Brič,

komisijonar fabrike.

Ponudba.

Ako je kje na Kranjskem, Koroškem, Štajarskem in Primorskem izpraznjena stopnja šolskega nadzornika s plačo od 800 do 1200 goldinarjev, sem jaz iz golega rodoljubja pripravljen, prevzeti jo za 700 gold. Dodam še, da mi ni toliko za službo ko za plačo, kajti prevzamem tudi plačo brez službe.

V Loki v 1. letu moje pameti.

T. R. I. Leer,

zavržen kandidat.

v lažnjivi obleki.

Všel je očetu na binkoštni pondeljek

na

Vižmarski tabor.

Taboriti!

Kaj vendar mislite? Kje ste vzeli predrznost, v tako obilnem številu priti na tabor? Ne veste mar, da je najbolj učen pismouk in modrijan gospod profesor Pisker, kateri izključuje Vaše, naciionalne ideje pijane sinove iz svoje učilnice, nedavno rekel, da je tabor-ska steklina najhujša nalezljiva bolezen? Ne veste, da ste vsi, kolikor Vas je tu zbranih, nemškutarjem trn v peti?

Moj oče Vas je svaril, da se ne dajte slepariti po govornikih, kajti kdor ni nemškutar, liberaluh ali ud konšt. društva, bo Dežmanovo kraljestvo gledal le od daleč; kukal bo notri le skozi ozko špranjo. Ne mislite, da Dežmanova jeza vedno le vrè; zdaj zdaj bo izkipe-la in oparila Vašo požrešno naciionalno kožo in meso do kostí, da boste goli ko smrt.

Kaka predrznost! Zabiti kmetje in stare babe se zbirajo, ki ne štejejo v nemškutarskem računstvu prav nič. Kako se postopite Vi nagajati in kljubovati ljubljansko-liberalni postavi! Po tej postavi tabori niso nikakor

pripuščeni, kmet nima družega posla, ko delati in skrbeti, da se redijo konšt. trebuhi, za vse drugo skrbi mu nemškutarska previdnost. V primeri s to je kmečka pamet neumnost, neumni ste, da zahtevate slovenski jezik v šolah in uradnih, da hočete biti zedinjeni v eno kraljestvo, tedaj iščete si mesto cesarja — kralja. Ako že vstanovite kraljestvo, volite si kralja Dežmana, kateri je največi čudež stvarjenja, mož, kakoršnega ni bilo in ga ne bo, ktere-ga imé sloví po celi Nemškutariji, kateri je modrost zajemal z velikanskim korcem, ktere-ga zasluge so take, da bi ga morali pozlatiti in postaviti vrh ljubljanskega grada za malika, da sveti celi deželi od Triglava do jadranskega morja.

Možjé! Še je čas, da uidete pogubljenju in Dežmanovi strelí! Zapišite se hitro v njegovo vero in v konšt. društvo, kajti če se boste dolgo mudili, bo prepozno. Vdarila Vas bo Dežmanova šiba in Vas pahníla v kraj, kjer je jok in škripanje z naciionalnimi zobmi.

Konšt. „Brenceljček“.

Kaj je liberaluh?

Velikokrat ste že slišali taboriti in drugi rogovileži besedo „liberaluh“, pa vendar je mogoče, da je kdo še ni razumel. Mladi in stari „Brenčelj“ poznata oba prav dobro ta kačji rod, tedaj slušajte, kako Vam popiše mladič, ki je od nog do glave starec, to prečudno stvar.

Liberaluh Vam je ostudna stvar, vedno pripravljena žreti narodnjake. Ima čudno lastnost, da drugače govori, drugače misli; tedaj se mu ne sme verjeti ne trohice tega, kar govori ali obeta. Ker moli in častí „Tagblatt“, se nahaja v njegovi čepinji poseben predalček za lažnjive možgane. V lažeh je tako izurjen, da mu ga ni kosa; ako boš trdil in mu dokazal, da je dvakrat dva štiri, ti bo v obraz tulil, da je dvakrat dva ali manj ali več ko štiri; ako boš rekel, da je bilo na pr. na taboru 9000 ljudi, ti bo on vkljub dokaza trdil, da jih je bilo komaj 4000. Morda boš mislil, da ne vidi dobro, da jih je on le 4000 videl; motiš se, kajti ravno ta žival je videla lansko leto, ko je bila Ljubljana po njegovem rodu razsvetljena, na oknih po celem mestu goreče sveče, dasiravno je bilo več ko dve tretjini temnih.

Vidi se iz tega, da ima ta čudna žival dvojne očale: prve, za njega in njegov rod namenjene, kažejo vse v veliko večem številu; druge, katere natikuje na taborih, pa imajo posebno lastnost, da še polovico tega ne pokažejo, kar je v resnici videti.

Dalje je liberaluh konstitucionalen, to se pravi, nemškutar. Rodila ga je večidel mila slovenska zemlja, a zdaj je zatajil materni jezik, celó svojo vero, in postal podnožnik svojih poveljnikov. To je odpadeneč ali renegat, jako ostudna žival, ktera ne zasluži človeške podobe. Človeče brez lastne volje, brez človeške pameti je revče in podobno krokodilju.

Nahajajo pa se mrčesi tega reda posebno v Ljubljani in po celi kranjski, štajarski in koroški deželi sploh in sicer po mestih ali trgih, kjer so cesarske uradnije. Tam mučijo neumne slovenske kmete s svojo nemščino in srditimi brkami, z briči, ječo in palico in z eksekucijami. Ti so po višem ukazu liberaluhi; nahaja se jih pa tudi, ki so zavoljo tega v liberaluškem šotoru, ker je njihova narava taka, da morajo zabavljati po vsi sili ali ker sovražijo kmečki rod.

Med njimi je nekaj tujcev, kateri so si nabasali trebuh s kmečkim denarjem in se pitali s kmečkimi žulji. Dežela jih ne potrebuje, več ji škodujejo, ko koristijo. Ti so pijavke dežele, največi nasprotniki naroda in sloven-

ščine, kajti ko bi dosegel slovenski jezik veljavo, katero zasluži po pravici, bi ti možiceljni morali pobegniti iz dežele.

Ta rod je, kakor smo že omenili, jako ognjusen; smrdí že uro daleč; podoben je kroti, ki v močvirju vedno kvaka in se najrajši valja po mlaki, kajti čiste vode ne trpi. Vere nima nikakoršne, značaja tudi ne, boječ je, kedar je sam, za kakem grmom skrit pa zabavlja, da je groza.

Pri vsem tem je liberaluh gostoljuben, to je, za-se tirja vse prostosti; ako te on razžali ali vdari, ga ne smeš nazaj vdariti, ako ti on pobere blago in celo premoženje, ne smeš črhiniti besedice itd.

To je kratek popis liberaluha ljubljanskega roda. Ako kdo želí to pošast živo videti, naj se oglasi pri gosp. Dežmanu ali Käsmačherju in njegovih prijateljih.

Novice.

— Liberaluški tabor. Po nasvetu slavnoznanega profesorja Piskra in še nekaj konšt. veljakov so taborovali unidan ljubljanski liberaluhi v Blatni vasi. Ker vkljub angeljeve trombe, katero jim je bil najel „Brenčelj“, da sklicuje skupaj ljudstvo, ni prišlo družega ko nekaj radovednih miš in nekaj zabavljivih vrabcev, kupili so si, da se napolni vsaj število 10.000, vse figurice, izrezane in načrtane, ktere so navadna otročja igrača, in jih postavili pod vodstvom gosp. Piskra samega v red, kateri jih je, da so zamogle prikimati vsakemu predlogu, dal na škrbce. Sporočevalec za časnike bil je gosp. Brič, kterelega pero piše vedno le resnico, ako je v roki — kakega družega. — Pretresalo se je: 1. Odslej se prazna posoda, katero navadno za kuhanje rabimo, ne sme več imenovati „pisker“, ampak „lonc“. 2. Slovencev strupeni rod se ima namočiti v špiritu, da se bo vedelo, da je kedaj bil. 3. Napravi se zavarovalnica za konšt. pamet in za prismojenje možgan. 4. Vstanovi se v liberalnem šotoru hranilnica za zasluge konšt. domorodcev o slovenskem ljudstvu. — Vse točke so se sprejele enoglasno, le zadnja ne, in sicer ker se je zdela čisto nepotrebna. Ko je gosp. Brič preštel množico, našel je ravno 50 škateljc; eden se je v drenju čez sredo prelomil.

— Ljubljanski svetovalec gosp. Zakrajšek, ki se toliko ponaša z nemščino, je drdral te dni po železnici na Dunaj, da se pokaže ondotnemu ljudstvu v vsem svojem veličanstvu. Prvo, kar ugleda, je truma igrajočih otrok. Ko jih sliši gosp. Zakrajšek govoriti nemški, ostrmi rekoč: „Glej, glej! Jaz sem

misli, da je nemški jezik strašno imeniten! In tu ga govore že komaj dve pedf dolgi pubčki! Ne boš, Jože!“ Pravijo, da se je nekako pobit vrnil in sklenil, odslej biti Slovenec.

— Dežman popada. To je poskusil včeraj nek kmetič, kateri se je njegovi hišici približal; Dežman zalaja, šavsne mu po plečih in mu odtrga kos sukne. — „Tak pa Dežman vendar še ni!“ si bo mislil marsikdo. „Dežman ne more lajati, ker ni — Slovenec. Ta je Tagblattova.“ „Ne, nikakor ne, resnica je, kajti Dežman, ki popada, je Koširjev pes na Brodu“. Primerno ime!

— Včeraj popoldne pride priprost Gorenc k rokovičarju in mestnemu svetovalcu F. Bilinu. „Kaj zahtevate?“ ga vpraša strežaj. „Slišal sem“, odgovori kmet, „da imaste nekaj skaženih rokovic“. „Imamo jih“, se oglasi strežaj in jih poišče po vseh kotih ter jih pokaže kmetiču velik kup. Kmet jih dolgo gleda, potem pa pravi: „To skaženo blago boste težko prodali“ in hitro odide. Dolgosti obrazov strežajevih ni nihče meril.

— Zeló je obžalovati, da se je odpravila plača za vbite ali vjete divje zveri, kajti marsikdo bi si prislužil kak groš, ako bi sedanje dopisúne nemškutarških listov lovil, kateri so vsi divji.

— Nek „Tagblattov“ dopisún je zeló obžaloval, da je bilo na Pivškem taboru le 9000 ljudi, ker on bi se bil rad za 20.000 zlegal.

— Nemškutarče, katero je slišalo, da je bil tabor na Kalcu močno obiskan, z ramo majaje zaničljivo reče: „Menda so bili zbrani vsi osli in prismojenci kranjske dežele“. „Ne vsi“, se oglasi taborit, ki je to slišal, „saj se ne spominjam, da bi bil Vas tam videl“.

— „Oče, ali zijala prodajate?“ vpraša nemškutarček kmetiča, kateri je gledal v štacuno. „Kupujem jih“, odgovori ta, „a tukaj vidim le enega, tedaj ne morem zbirati“.

Nauk nemškutarja mlademu sinu.

Moj sin! Bliža se moja zadnja ura, tedaj slušaj besede tvojega očeta.

Nikdar ne pozabi, da si sin imenitnega očeta, kateri je za-te nemškutaril in se včasih blamiral.

V vsem tvojim početju bodi liberalen, posebno z besedo; privošči vsakemu, kar ti ne moreš doseči.

Ako te hudobneži k sebi vabijo, ne vbo-gaj jih, vsaj takrat ne, kedar te kdo vidi.

Bodi pravičen do vsakega, daj vsakemu, kar mu gré, nacionaleem palico, nemškutar-jem pa, kar zahtevajo.

Govori povsod nemščino, kajti boljši je najbolj neumna nemška beseda, ko najmo-drejša slovenska.

Govori vselej resnico, kedar bi ti laž utegnila škodovati.

Bodi prijazen z ljudstvom, kedar se kaže dobiček.

Ogibaj se taborov ko kuge, in podaj se le iz tega namena na taborišče, da si ogleduh in sporočaš „Tagblattu“.

Ne draži nikogar, kdor je močnejši od tebe, ako nimaš za hrbtom policijske ali vo-jaške straže. Ako te kdo grdo pogleda, teci k policiji in k vredništvu „Tagblatta“, kateri kuje iz takih nevarnih napadov kapital.

Pometaj vedno le pred drugimi pragi, pred tvojim bodo že tudi drugi pometali.

Zapomni si moje besede in vtisni si jih globoko v srce, da boš dolgo živel in se ti bo dobro godilo v kranjski deželi, da bo nemškutarško ministerstvo imelo svoje veselje nad tabo in ti svetila luč liberaluška.

Brenceljnova.

Sem muha prokleta, Me Dežman lovi, Mi masla obeta, In svoje soli.	Nastavljajo mreže Mu Nemci povsod; Po „lebnu“ mu streže Ves Dežmanov rod.
--	--

Pa revež se moti, In Käsmacher tud', Naj druž'ga se loti, Zastonj je ves trud.	Se Pisker razkači, Strašno zarotí; Pa brencelj se pači, Mu fige moli.
---	--

Da, brencelj je muha, Kaj grozen je tič; On rad lib'raluha Brez usmiljenja pič'.	In Turnček razsaja Da pamet zgubi; Ker ni ga že kraja, Kjer brenceljna ni.
---	---

On pije sovražno Nemškutarško kri; Pobegnejo plašno Nemškutarčki vsi.	Zatorej braz straha Zabavlja on vsem; Po glavah le maha Sovražnim ljudém.
--	--

Če vendar kdaj pade
V nastavljen mu lonc —
Nemškutarške vlade —
Ne bode ga konc!

Kako se kuha „Fortschrittsgeist“.

Vzemi 2 funta nemških idej in mešaj jih z maslom nemške kulture tako dolgo, da jame dišati, potem pridene 30 številc „Tagblatta“, drobno razsekanih in 2 govora Dežmanova v deželnem zboru, nekaj neslanih Piskrovih itd.; vse to mešaj pri ognju tako dolgo, da se izkadí. Kar ostane na dnu, je „Fortschrittsgeist“.

Policijski red na Vižmarskem taboru.

Ker je paša ljubljanske okolice gospod Pajk prepovedal na taboru gostilnice, zastave in godbo, mu „Mladi Brencelj“ podaja sledeči policijski red za prihodnje tabore:

1. Vsak taborit naznani poprej komisarju okolice, koliko zraka misli rabiti za sapo in kakošen bo.

2. Na taborišče gredé mora vsak taborit paziti, da stopa z levo nogo pred desno in nikakor ne z desno pred levo.

3. Da se ne vname kak hrup, se vsakemu taboritu jezik priklene s taško.

4. Ravno v ta namen je prepovedano na taboru glasno govoriti.

5. Ker pa včasih misel že napravi hrup, se ne sme tudi ne misliti.

6. Vino se sme točiti, pa vsakdo bo kaznovan, kdor ga le pokusi.

7. Za godbo in ples po taktu skrbeli bodo briči z leskovino.

8. Ker bi pa vse te zapovedi morda ne bile dosti ojstre, se naznani, da je tabor dovoljen brez overe s tem pristavkom, da ne sme prikazati se na taborišču nobena živa dušica.

Menda vsak pameten človek spozná korist teh naprav, tedaj jih priporoča gospodu Pajku prav živo „Mladi Brencelj“.

Vesela novica.

Ker bo hudodelnikov in ubijalcev brez dvoma na Vižmarskem taboru toliko število, da se ne bodo zamogli spraviti po sedaj že obstoječih luknjah na Žabjeku, na Gradu in v posilni delavnici, pokazala se je silna potreba, da se sezida nova obširna ječa. Vse je že pripravljeno, le nadzornika in briča še ni. „Mladi Brencelj“ pozná vse možé, kateri skrbijo za blagor ljudstva, bodi si z leskovino ali z zaporom in postom; tedaj ni mu bilo težko, najti sposobnega moža, kateri ima zaupanje ljudstva in si je toliko prizadeval, da bi slovesnost Vižmarskega tabora povikšal. Ta je, kakor vgane vsak, predstojnik ljubljanske okolice, gosp. Pajk, po rodu sicer, kakor vsi pajki, najbolj srdit sovražnik „Brenceljnovoga“ roja; a v zadevah, ki segajo v blagor naroda, „Brencelj“ pozabi osebno sovraštvo in priporoča omenjenega gospoda za nadzornika te rodoljubne naprave, v kateri bo njegov kandidat brezplačno prevzel tudi službo briča.

NAZNANILA.

Oglas.

„Brencelj“ je poslal gosp. Turnička v pokoj. Revče se mi je smililo, tedaj sem ga najel jez in glejte! bistroumen doktor mi je iznajdel čudodelno

„žajfo“,

ktera je v stanu, oprati črne govedi, da so v tem hipu bele. Ker se kaj takega še ni videlo ne slišalo, priporočam svojo „žajfo“ po prav nizki ceni.

G. E. R. Bec,

vélíko-nemški župan v Loki.

Naznanilo.

Podpisana naznanja, da ozdravlja v svoji hiši v Tacenju mnogovrstne, tudi srčne bolezni. Revezem pomaga brez plače od 2—4 ure popoldne. — Svoje vspehe na tem polji dokaže z mnogovrstnimi pričali.

Katarina Korbič,

doktorica medicinstva.

Poziv kapitalistom!

Povsod se že delajo železnice, ni ga skoro kraja, kjer bi se ne vlekli železni pasovi. Še vé da, vsi so le na zemlji, na trdih tleh. Mi pa smo sklenili in že odmerili

železnico po zraku;

prva postaja bo vrh „Triglava“, druge še niso določene.

Kjer je stvar čisto nova, bo nesla veliko odstotkov, tedaj smo si svesti, da se boste za akcije te železnice trkali.

Dobivajo pa se te akcije v vsaki uradnji, kjer sedí kak konšt. ud; v Ljubljani ima véliko zalogo J. Bachwurz, advokat.

V imenu ljublj. kapitala in inteligencije:

E. Trpin,

konšt. inženir.

Krampi,

s kterimi pušča doktor Kasmacher udom konšt. društva, se kupujejo pri vredništvu „Laibacherice“.

Založil Jak. Aléšovec.

2. št. Jansig
22.5.46.

izdal J. Blaznik v Ljubljani.